У погоні до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 234. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 18-го ГРУДНЯ (DECEMBER) 1971 No. 234. VOL. LXXVIII

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

П'ятниця, 17-го грудня 1971

В АМЕРИЦІ

УРЯДОВА КОМІСІЯ ЦІН РОЗПОЧАЛА робити заходи для зменшення наполовину високих коштів у ділянці охорони здоров'я. Тепер у шпиталях підвищено оплати за лікування й обслугу на понад 12 відсотків. Змагаючись проти інфляції, Комісія цін видала вказівку, що в шпиталях можуть бути підвищені ціни тільки на 6%, а лікарські гонорари — тільки на 2,5 відсотка. Клієнти мають право вимагати від шпиталів цінника.

КОНҐРЕС СХВАЛИВ ЗАКОНОПРОЄКТ про додаткову допомогу безробітним з федеральних фондів, виділивши на ту справу понад 270 мільйонів долярів. У районах великого безробіття буде продовжено допомогу безробітним ще на 13 тижнів. Законопроєкт набере сили, якщо його підпише президент Ніксон. Продовження допомоги для безробітних розповсюджується на 11 стейтів, у тому Ню Джерзі, Коннектикат, а теж на Порто Ріко.

СЕНАТОР РОБЕРТ ТАФТ ЗАПРОПОНУВАВ АМНЕСТУВАТИ яких 70 000 молодих втікачів, що мали йти до армії на службу, але втекли за кордон, переважно до Канади. Хто добровільно повернеться до ЗСА з тих молодих допризивників, той в порядку амнестії матиме відпрацювати три роки в шпиталях, або у федеральних установах, з відповідною платнею. Їх не примушуватимуть іти на службу до війська. Однак, така амнестія не охопила б дезертирів, які вже були в армії і втекли з неї.

МОЛОДІ СТУДЕНТИ - ГОМОСЕКСУАЛІСТИ творять по багатьох різних „кемпусах" організації і товариства, беруть участь у політичних, громадських і культурних справах та вимагають, щоб їх не „дискримінували". Такі групи звичайно називаються „веселими хлопцями". Адміністрації коледжів і університетів покищо не реагують на це явище.

НА КВІНСІ В НЮ ЙОРКУ ВНОЧІ злочинці пробралися до банку „Ґановер Траст" і вкрали там понад 100 000 долярів. Про зникнення грошей повідомили службовці банку, які прийшли вранці до праці й помітили, що вночі там побували непрохані „господарі".

У СВІТІ

ІТАЛІЙСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ БУВ НЕЗДІБНИЙ обрати впродож сьомиденного голосування нового президента Італійської Республіки. В середу 15 грудня відбулися 11 і 12-ті чергові голосування з'єднаних обох палат парляменту, при чому у 12-му голосуванні кандидат Християнсько - демократичної партії, кол. прем'єр Амінторе Фанфані отримав уперше більше голосів, ані ж кандидат Соціял - демократичної партії, віце - прем'єр Франческо де Мартіно, бо 398 голосів. Для важности вибору треба 505 голосів, бо всіх виборців є 1.008. 13-те голосування було ткаж невдачне.

В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ ФОРМАЛЬНО ВІДНОВИЛИСЬ ізраїльсько - арабські переговори, не безпосередньо, а за посередництвом офіційного репрезентанта для цієї справи від Об'єднаних Націй, шведського дипломата Гуннара Яррінґа. Він відновив свої розмови з ізраїльцями і єгиптянами, перервані після того, як Ізраїль не відповів на його меморандум з 8 лютого ц. р., в якому він запитував, чи Ізраїль готов зобов'язатися, що відкличе свої війська з арабських земель. 13 грудня ц. р. Генеральна Асамблея ОН прийняла 79 голосами проти 7, про 36, що стрималися, резолюцію, яка уповноважує Гуннара Яррінґа відновити своє посередництво, яке проте має знову мало шансів на успіх.

ЗБРОЙНІ СИЛИ ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ НАРАХОВУЮТЬ тепер 460.000 військовиків, при чому її наземна армія нараховує 320.000 вояків. Генеральний інспектор тих збройних сил, генерал Ульріх де Мезієр, заявив, що коли б навіть чужі держави забрали геть свої війська з Західньої Німеччини — ЗСА, Британія, Канада і Франція — то Західня Німеччина не збільшить своїх військ чисельно, зате буде старатися поліпшити їх якісно.

АПОСТОЛЬСЬКА СТОЛИЦЯ НЕ ВІРИТЬ, що Комуністичний Китай змінить своє відношення до справ релігії і, зокрема, до Католицької Церкви — пише пресовий речник Ватикану Фредеріко Алессандрі в „Ль'Оссерваторе делля Доменіка" у Римі. Однак Апостольська Столиця — мовляв — сподівається, що, може, комунокитайські власті відкриють бодай одну римо-католицьку церкву у Пекіні р уваги на збільшене число закордонних туристів.

ПАРИЗЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ПРО В'ЄТНАМ НЕ ВІДБУЛАСЯ 16 грудня, бо американський амбасадор Віллям Портер зажадав відсунення її на один тиждень, до 23 грудня. Однак після того зажадав пересунення її ще на тиждень, до 30 грудня, щоб дати час комуністам надуматися над „більш конструктивним підходом" до справи замирення. Північно - в'єтнамські комуністи і В'єтконґ назвали таку тактику Портера — саботажем і провокацією.

У ФРАНЦІЇ ПРОГОЛОШЕНО, що остаточно обраховано кошти продукції суперсонічного джету „Конкорд", призначеного для обслуги цивільних пасажирів. Такий один літак коштуватиме 31,200.000 дол. Коли з початком 1972 року почнуть серійно продукувати „Конкорд", то на 1974 рік будуть ґотові перших 6 таких літаків.

ЩЕ ТІЛЬКИ 30,000 ДОЛ. ВІДДІЛЯЄ УККА ВІД 100-ТИСЯЧНОЇ МЕТИ

Минулої п'ятниці, 10-го грудня, Український Конґресовий Комітет Америки потребував ще 39,850 долярів, щоб досягнути мету грудневої кампанії збірки Національного Датку та доповнити загальну суму свого Народного Фонду до 100,000 долярів. Тиждень пізніше, в п'ятницю 17-го грудня, від цієї 100-тисячної мети відділяло УККА вже тільки 30,000 долярів, отже протягом одного тижня вплинуло до каси УККА 9,850 долярів — інформує з вдоволенням екзекутивний директор УККА мґр Іван Базарко. В п'ятницю, 17-го грудня, наспів більші пожертви головно з Ню Йорку (750 дол.) та Нюарку (650 дол.). Від поодиноких платників Національного Датку вплинула більша сума (75 дол.) від Володимира і Розалії Бойчуків з Елизабету, які таку ж суму вплачують кожного року. До кінця року залишається вже тільки два тижні і для досягнення 100-тисячної мети потрібно бодай по 15.000 дол. тижнево. Згідно з інформаціями з поодиноких громад, які змагаються тепер за першенство у виконанні цього свого патріотичного обов'язку, є багато виглядів на те, що мета буде досягнена.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ СПІВТВОРЦЕМ „НОВОГО ДЖЕРЗІ СИТІ"

Джерзі Сиkti. — У четвер, 16-го грудня, тут в полудневих годинах відбулася церемонія, що нею — за словами молодого й динамічного посадника цього надгудсонського міста, Павла Джордана — „започатковано нове Джерзі Сиkti". За таку подію посадник Джордан вважає викопання першої лопати землі під будову 23-поверхового мешканевого хмаросягу при Монтґомері і Вашинґтон вулицях, у віддаленні тільки одного кварталу від хмаросягу, що його будує для своїх приміщень УНСоюз. УНСоюз разом з місцевою порторіканською громадою є громадським спонсором цієї нової будівлі і головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір є рівночасно президентом громадської корпорації, що буде власником нового мешканевого хмаросягу без будь-яких фінансових зобов'язань, бо будову фінансують федеральний, стейтовий і міський уряди, представники яких, із посадником П. Джорданом та предсідником Лисогором на чолі, взяли участь у четверговій церемонії, викопуючи першу лопату землі, яку раніше поблагословили о. декан Антін Борса та о. протопресвітер Артемій Селепина. Подробиці цієї замітної церемонії, фрагмент якої видно на фотознімці побіч, будуть подані в черговому виданні „Свободи".

Сенат і Палата Репрезентантів досягли компромісу в справі закордонної допомоги

Вашингтон. — Головною справою в дебатах під час нарад Палати Репрезентантів і Сенату в четвер 17-го грудня ц.р. була допомога для закордону. Спроби декого із ліберальних конґресменів включити до законопроєкту про закордонну допомогу вимогу сенатора Менсфілда, яка зумовлювала б дальшу допомогу для Індокитаю виведенням американських військ з Південного В'єтнаму, Палата Репрезентантів ударемнила, відкидаючи її 130 голосами проти 101. Негайно після цього сенатсько-палатна комісія погодилася на компромісову ров'язку справи закордонної допомоги, схвалюючи 2.75 більйона долярів на економічну і мілітарну допомогу в поточному фіскальному році і дозволяючи урядові продовжувати цю допомогу аж до остаточного вирішення цієї справи під час чергової сесії Конґресу в 1972 році. Узгіднений конференцією законопроєкт передбачає 1.2 більйона долярів на економічну допомогу та 1.5 більйона долярів на мілітарну допомогу. В економічну допомогу включені також 139 мільйонів членських внесків ЗСА для Об'єднаних Націй. Після досягнення цього компромісу в конґресових колах сподівалися, що Конґрес зможе роз'їхатися на різдвяні ферії зараз після закінчення сесії у п'ятницю 18 грудня ц.р.

„Ніщо так не сприяло пожвавленню громадського життя на Україні, як ваші репресії" — заявив В. Мороз в останньому слові на суді

Ню Йорк. — (Пресова Служба ЗП УГВР). На захід продістався поширюваний в Україні текст останнього слова, що його виголосив на суді в ІваноФранківському в листопаді 1970 року український історик Валентин Мороз. Як відомо, Мороз був арештований вперше наприкінці серпня 1965 року, під час масових арештів української інтеліґенції. В лютому 1966 року Волинський обласний суд засудив його на чотири роки ув'язнення. Звільнений у вересні 1969 року, Мороз тільки коротко користувався волею. Його арештували вдруге дня 1 червня 1970 року і в листопаді того ж року засудили на дев'ять років заслання, отже в цілому на 14 років позбавлення волі. Під час цього другого процесу Мороз виголосив своє останнє слово, в якому, звертаючись до суддів, він між іншим сказав:

„Судять нас не за вину, і ви це добре знаєте. Нас судять залежно від тієї ролі, яку ми граємо у небажаних вам процесах... Ви прийшли до висновку, що В. Мороз підвищує температуру небажаних вам процесів на Україні, отже краще відділити його від середовища ґратами. Що ж, це було б цілком логічно, якби не одне „але"... Ніщо так не сприяло пожвавленню громадського життя на Україні, як ваші репресії. Ніщо так не привернуло увагу людей до процесів українського відродження, як ваші суди... Ви хотіли сховати людей у мордовські ліси, — а замість того виставили на величезну арену — і їх побачив цілий світ... Ви внесли в сучасний післясталінський етап українського відродження те, без чого він був ще недозрілим і недопеченим: ви внесли елемент жертвенности. Віра виникає тоді, коли є мученики. Їх дали нам ви... 60-ті роки принесли значне пожвавлення в українське життя, 70-ті теж не будуть вакуумом в українській історії. Ті золоті часи, коли все життя було втиснуто в офіційні рамки, минули безповоротно. Вже існує культура поза міністерством культури і філософія поза журналом „Вопросы философии". Тепер вже постійно існуватимуть явища, що з'явились на світ без офіційного дозволу... Українське відродження ще не стало масовим. Але не тіште себе, що так буде завжди. В епоху суцільної письменности, коли на Україні є 800.000 студентів, а радіо мають всі, в таку епоху кожне суспільно-вагоме явище стає масовим... Нові процеси лише починаються, — а ваші репресійні заходи вже перестали бути ефективними...
ли бути ефективними..."

Повний текст останнього слова Валентина Мороза буде надрукований в журналі „Сучасність" за січень 1972 року.

ЕСЕЇ М. ОСАДЧОГО „БІЛЬМО" ВИДАНО В ЗАХ. НІМЕЧЧИНІ

Мюнхен. — В західньонімецькому видавництві Doerr Verlag, Neufahrn am Hart появився книжковим 162-сторінковим виданням поширюваний в Україні і приписуваний кол. політ. в'язневі Михайлові Осадчому документ „Більмо" про совєтські арешти, суди і репресії. Автор, який відбув після засуду в 1966 р. два роки ув'язнення, розповідає в цьому документі про свій арешт, слідство і переживання у виправно - трудових таборах Мордовії. Згідно з пресовим повідомленням цей документ має вийти книжкою також у в-ві „Смолоскип". Два розділи із „Більма" були надруковані в листопадовому і грудневому числах „Сучасности".

СХІДНІЙ ПАКІСТАН СКАПІТУЛЮВАВ — ІНДІЯ ПРОГОЛОСИЛА ПЕРЕМИР'Я

Ню Делі. — Командир чотирьох пакістанських дивізій у Східньому Пакістані ген. А. А. К. Ніязі і командир індійських військ, оперуючих у Східньому Пакістані, ген. Джаґіт Сінь Аврора підписали в столиці Східнього Пакістану Дакка в четвер 16 грудня ц. р. документ пакістанської капітуляції. Індія зобов'язалась запевнити безпеку пакістанському війську, яке піддалося. Капітуляційний документ мав сутовійськовий характер і не заторкував політичних проблем. Індійське військо і бенґальські партизанські відділи зайняли Акку. Пакістанський диктаторський президент Аґа Мохаммад Яхія Хан у проклямації до народу признав програ у Східньому Пакістані, наатаврувавши Індію, як „ненависницького підступного ворога", що користується підтримкою „одної суперпотуги", розуміючи під цим СССР, і заповів, що Пакістан буде продовжувати боротьбу. Не відомо, як вона буде виглядати на західньому фронті, себто в обширі Кашміру між Індією і Пакістаном, бо індійський міністер закордонних справ Сваран Сінь заявив в Об'єднаних Націях, що тепер, після перемоги у Східньому Пакістані, нема перешкод для повного перемир'я в індійсько-пакістанській війні.

Наради Ради Безпеки Об'єднаних Націй продовжуються і були призначені на п'ятницю 17 грудня. Пакістанський віце-прем'єр і міністер закордонних справ Зульфікар Бутто, який день раніше вийшов з Ради Безпеки ОН, заявивши, що не хоче мати далі нічого спільного з „ганебним видовищем", що його дає Рада Безпеки, заявив в інтерв'ю, що він сприяє негайним переговорам з східньо-пакістанськими патріотами, але на базі збереження одности пакістанської держави, з дуже слабим зв'язком між Західнім і Східнім Пакістаном. Він добавив, що вертається до Пакістану, де буде напоaccess на закінчення теперішнього військового тамошнього режиму і поворот до режиму цивільного й парляментарного. Індійський прем'єр Індіра Ґанді написала широкого листа президентові Ніксонові, в якому закидає Америці, що коли б вона не злегковажила сутньої причини конфлікту — жорстоких переслідувань східньо-пакістанських бенґальців пакістанським військом і коли б Америка вжила була свого впливу на пакістанського президента Яхія Хана, щоб той звільнив з в'язниці лідера бенґальців Муібура Рахмана — то до війни не прийшло б було. Мовляв, Індія виявляла терпеливість поверх 8 місяців, але Захід був байдужий на трагедію 75-мільйонового бенґальського народу і ставився до факту 10-ох мільйонів бенґальських втікачів до Індії тільки як до проблеми соціяльної. Речник Білого Дому Роналд Зіґлер дав короткий коментар до того листа що — мовляв — не може називати себе приятелем миру той, хто заряджує кріса і погрожує ним сусідові.

Справа ускладнилась гострою нотою протесту Комуністичного Китаю до Індії. Пекін закидає Індії порушення територіяльної недоторкальности індійською стежою, яка ніби вступила з підлеглої Індії території Сікіяму до Тибету. Пекін таврує Індію за агресію проти Пакістану і перестерігає її, що вона понесе ще важкі наслідки своєї збройної інтервенції. Індійський уряд рішуче заперечив, наче б збоку Індії було будь-яке порушення китайської території. Індія заявила теж рішуче, що не має ніяких територіяльних претенсій і якнайшвидше відкличе з Східнього Пакістану свої війська, як тільки буде там встановлений лад.

В-во „Червона Калина" видало працю ред. І. Кедрина „Паралелі в історії України"

Ню Йорк. — У видавництві „Червона Калина" появилася окремим книжковим виданням праця ред. Івана Кедрина „Паралелі в історії України", написана з нагоди 50-річчя Ризького Миру і друкована первісно в Календарі - Альманаху УНС на 1971 рік. У книжковому виданні ця праця передрукована з доповненням і з додатком низки документів з історії України, поданих в їх оригінальному звучанні, таких як Переяславський договір 1654 року, Гадяцький трактат 1658 року, Андрусівський договір 1667 року (польський і російський тексти), Ґрамота гетьмана П. Скоропадського про Федерацію України з Росією 1918 р., договори УГА з Денікіним 1919 р., Варшавський договір 1920 р. і Ризький договір з 1921 року. Видано працю ред. І. Кедрина і названі документи книжкою на 136 сторінок друку, з обкладинкою мистця Богдана Титли і з коротким резюме англійською мовою. У передмові до книжки автор стверджує, що він брав до уваги „державно - політичні орієнтації — договори чи проголошення авторитетними чинниками, — продиктовані українським авторам їхнім розумінням державного інтересу України, — такі акти, які мають історичне значення". Набувати книжку „Паралелі в історії України" можна по книгарнях або у В-ві: „Chervona Kalyna", 140 142 Second Ave., New York, N. Y. 10003. Ціна $3.

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНС СХВАЛИВ ДИВІДЕНДУ, ПЕНСІЙНИЙ ПЛЯН

Джерзі Сиkti. — Схвалення висоти дивіденди для членів в 1972-му році та пенсійного пляну для працівників Головної Канцелярії і Видавництва УНСоюзу були між рядом ухвал і рішень, що їх виніс Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу на своїх останніх у цьому році нарадах, що відбулися тут у четвер, 16-го грудня. Організаційний, фінансовий та видавничо-культурний розвиток УНСоюзу від початку цього року і його теперішній стан були предметом цих нарад, що їх відкрив і ними проводив головний предсідник Й. Лисогір та в яких, крім нього, взяли участь усі члени Екзекутивного Комітету: заступник головного предсідника проф. Іван Телюк, заступник головного предсідника на Канаду сенатор Павло Юзик, заступниця головного предсідника п-і Марія Душник, заступник головного предсідника і рекордовий секретар Володимир Сохан, головний секретар д-р Ярослав Падох та головний касир дир. Петро Пуцило, як також редактор Антін Драган.

Фінансовий стан

Наради, після їх відкриття, започатковано традиційно звітом головного касира дир. Петра Пуцила, який ствердив, що майно УНСоюзу з кінцем листопада 1971-го року виносило $36,581,-660.27 та було інвестоване: у вартісних паперах — $26.-077,330.69, в гіпотечних позичках — $ 7,610,724.57, у позичках членам — $ 534,-733.72, в реальностях — $ 634,412.15, в друкарських та електронічних машинах — $ 32,402.70, у позичці для власної корпорації для відновлення міста — $ 1,343,-539.41. Готівка в тому часі виносила $ 348,517.03. У листопаді УНСоюз мав $ 514,-917.27 прибутків і $ 585,946.-70 видатків. Головний касир окремо згадав про фундацію Михайла Бучинського, яку цей громадянин встановив при УНСоюзі в едукаційних цілях, пожертвувавши на них досі $ 30,000.00. В дальшому звітодавець дав загальну оцінку інвестицій, звернув увагу на деякі залеглості в сплаті гіпотечних позичок та в розрахунках Відділів, запропонував нові інвестиції та деякі нові заходи для модернізації і автоматизації книговодства. Його пропозиції схвалено.

Організаційний стан

Про організаційний розвиток і стан УНСоюзу за останніх одинадцять місяців звітував головний секретар д-р Ярослав Падох. За перших десять місяців УНСоюз придбав 3,159 нових членів, отже пересічно по кругло 400 членів місячно. В листопаді приєднано 310 нових членів і приблизно вдвоє стільки можна очікувати в грудні, отже загальна кількість приєднаних нових членів в цьому році сподівано дійде до 4,000. В дальшому звітодавець подав загальну характеристику організаційної праці, назвав найбільш успішні в цій праці Округи і Відділи та організаторів і секретарів, довше зупинився на осінній організаційній кампанії, що включала організаційні поїздки головних урядовців на наради з Округами і Відділами, звітував про пропаґандивну акцію, яка вже включала також радіопрограми та про ряд інших організаційних заходів, закінчивши свій звіт характеристикою своєї секретарської активности і рядом пропозицій для організаційної праці в наступному році.

Рух членства

Про рух членства в одинадцяти місяцях цього року та про теперішній його стан звітував заступник головного предсідника і рекордовий секретар Володимир Сохан. З кінцем листопада цього року УНСоюз нараховував 88,352 членів, з чого 25,265 в деп. молоді, 58,808 у деп. дорослих та 4,279 грамот акцидентового забезпечення. На число 71,820 активних членів з кінцем листопада ц. р. складалося 21,567 членів деп. молоді, 45,974 членів деп. дорослих та 4,279 грамот акцидентового забезпечення. Так у загальному числі членів, як і в активному членстві відннотовано втрати внаслідок виплат грамот Р-10 та Е-20, як і збільшені числа суспенз та грошових зворотів.

Рекомендацію апробувати виплату дивіденд з кінцем травня 1972 року на таких самих ставках, як у 1971 році, попередив В. Сохан оглядом підвищення пересічного віку членства та числами членів у віці 80 і більше років, яким УНСоюз виплачує щорічно дивіденди у висоті їхніх 12-місячних вкладок.

У підсумках здобутків нових членів за 11 місяців 1971 року звітодавець ствердив, що до УНСоюзу приєднано до кінця листопада 3,-469 членів, з чого 260 із виграваками однорічних вкладок молодечих грамот. Зміряючи до осягнення 4.000 нових членів до кінця року, треба УНСоюзові придбати ще в грудні 531 нових членів, з чого в дні звітування були вже в Головній Канцелярії 174 аплікації. В. Сохан висловив надію, що досягнення наміченої мети 4.000 членів є можливим, тому що в минулому році в грудні прибуло до УНСоюзу 535 нових членів.

Аплікації нових членів за грудень і 1971 рік прийматиме Головна Канцелярія тільки до 30-го грудня, тому що 31-го грудня є святковим днем, в якому замикають банки та інші підприємства. Тому й Головна Канцелярія розсилає до Відділів та організаторів повідомлення і пригадки про реченець приймання аплікацій та місячних розрахунків, а рівночасно поміщує про це оголошення у „Свободі".

Звітуючи про працю рекордового відділу, В. Сохан згадав про неповний особо-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Філядельфійська Округа УНС змагається з Чикаґівською за першенство

Філядельфія. — Минулої середи, 15-го грудня, вечором рівно два тижні перед закінченням цього року та перед закінченням цьогорічної кампанії за дальше збільшення членства УНСоюзу, відбулася надзвичайна нарада секретарів, урядовців і конвенційних делеґатів Відділів УНСоюзу, положених на терені Філядельфії, яка присвятила свою увагу виключно успішному закінченню праці цього року, спрямованої на здобуття ще раз, у довгій черзі, перемоги і в цьому році. Приявні заступники одинадцяти великих Відділів цього міста і Округи вирішили перемогти цьогорічні труднощі й таки добитися першенства. Воно не прийдеться легко, бо ще перед двома тижнями, тобто при кінці листопада, від Чикаґівської Округи відділяло Філядельфійську поважне число 45 членів.

Збори відкрив і ними проводив голова Округи, а водночас обласний організатор та головний радний Степан Гавриш, вітаючи приявних головного секретаря й керівника організаційного відділу УНСоюзу д-ра Ярослава Па-

(Закінчення на стор. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $18.00, на пів року — $9.50, на 3 місяці — $5.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Демонстрація сили

Вислання на води Бенґальської затоки могутнього з'єднання американської військової фльоти пригадало світові, що так звані „малі" льокальні війни можуть завжди перетворитись у війну світову, ґльобального засягу, якщо у тих місцевих конфліктах заанґажовані інтереси великодержав. У даному випадку йдеться про суперництво комуністичного Китаю і Совєтського Союзу за володіння на Півдні Азії. В індійсько - пакистанському конфлікті покищо горою є Совєтський Союз, який, здається, при підписуванні 20-річного „договору приязни" дістав обіцянку від Індії, що дістане морську базу, вихідний пункт панування в обширі Індійського океану. Комуністичний Китай був безсильний протиставитись масовим доставам Індії совєтської зброї, яка вможливила їй здобути Східній Пакістан. Але коли б Індія рушила проти Західнього Пакістану, то це загрозило б совєтсько - китайською війною.

З'єднані Стейти не бажають ані совєтського, ані комунокитайського панування на Півдні Азії. І трудно уявити ситуацію, в якій ЗСА були б присилувані взяти активно участь у новій війні на азійському суходолі. Доктрина Ніксона виразно застерігається проти такої можливости. Але ЗСА, відмовившись від ролі „жандарма світу", не можуть відмовитись від ролі великодержави, яка має впливи і голос в усіх частинах світу. Хоч в останньому 10-річчі совєтська військова фльота наздоганяє своєю силою фльоту американську, ЗСА все ще є найбільшою морською потугою світу і все ще є найпершою світовою державою. Присутність літаконосця „Ентерпрайзу" і 9-ти інших військових кораблів у Бенґальській затоці пригадує це Пекінові Москві й Індії, яка у захопленні своєю теперішньою перемогою толерує вуличні демонстрації в різних індійських містах із спалюванням опудал на подобу Ричарда Ніксона

Впродовж всесвітньої історії було багато випадків демонстрування сили в обороні свого престижу. Трикратне „вето" Москви в Раді Безпеки ОН було націлене не проти Пакістану і не в обороні Індії, а на підірвання престижу Америки. Вашингтон це зрозумів, і, певно, не забуде

Еміґраційний парадокс

Під час зустрічей з українськими еміґраційними видавцями, редакторами і книгарями можна часто почути важкі нарікання на те, що українська книжка слабо розходиться, що немає грошей ні засобів на видавання добрих нових праць і літературних творів, що написані, а то й приготовані до друку рукописи лежать „без руху".

Водночас із цим, переглядаючи українську еміґраційну книжкову продукцію, можна зустрітися з дивовижним, а то й парадоксальним явищем: в наших убогих і невідрадних видавничих умовах деякі книжки не тільки що дублюються, але й дуже часто виходять трьома, а то й чотирма виданнями. Для прикладу варто пригадати, що нібито заборонений, але надрукований в Україні кількома окремими книжковими виданнями і продаваний в усіх совєтських книгарнях за кордоном роман О. Гончара „Собор" появився на еміґрації аж п'ятьма окремими виданнями — двома в Канаді і трьома у ЗСА.

Подібне явище спостерігається і цього року. Поширюваний в Україні у машинописах четвертий випуск захалявного „Українського Вісника" появляється аж трьома виданнями: одним у ЗСА, другим в Англії і третє друкується у Парижі. Така сама історія із одержаним з України документом „Більмо", що його авторство приписують Михайлові Осадчому. Започаткований друком в одному з мюнхенських журналів, цей документ появився водночас українською мовою, правдоподібно заходами українських кіл, в одному із західньонімецьких видавництв. З опублікованого у пресі повідомлення відомо, що цей же документ вийде друком у Парижі.

Зустрічаючись з такими фактами, варто призадуматися, чи справді ми такі вже багаті на політичну та літературну продукцію, що можемо собі дозволити видавати одну і ту саму річ-твір, працю чи й документ — аж трьома, чотирма чи й п'ятьма рівночасними виданнями. Невже ж не вартувало б використати зв'язану з цим енерґію і грошові засоби на видання інших, дуже актуальних і потрібних речей, про наявність яких можна довідатися в наших наукових товариствах, в того чи іншого науковця, в такому чи іншому видавництві? Чи не могли б ті, що здійснюють такі багатократні видання — дуже часто з інтенцією випередити „сусіда" — порозумітися між собою і договоритися щодо запланованих ними видань? Напевно не втратить на цьому ні українська справа, ні партійний чи й грошовий інтерес даного видавництва.

К. Крупський

СПАДЩИНА НЕНАВИСНИКА

Минулого літа газети подали вістку про таємниче вбивство у Варшаві Яна Ґерґарда, знаного з його поборювання українських партизанів уже в повоєнних роках. У повідомленнях згадувано, що Ґерґард був відомий з його жорстокости, і, коли на чолі військового відділу займав якесь українське село, то залюбки стріляв до хреста на церковній бані. А що був добрим стрільцем, то часто поціляв у хрест, і тоді заявляв, що „український Бог застрілений", отже, військо може собі „погуляти" по селі.

У війську Ґерґард мав ранґу полковника, але, маючи нахил до писання, рішив зрезиґнувати з військової служби і віддатися літературі.

Автор цих рядків мав можливість запізнатись зі зразком Ґерґардового писання, з його „Загравами над Бескидами" („Луни на Бєщадах"), в двох томах, де автор виливає свою несамовиту лють на українських партизанів. Про цей „твір" Ґерґарда були нотатки в українській пресі, зокрема автора цих рядків. („Свобода" ч. 177 з 24 вересня 1965 р.).

Тому мене зацікавила стаття про загадкову смерть Ґерґарда, надрукована в щоденниках „Денвер Пост" і Чікаґо Нюз" з 8-го грудня ц. н. „Варшавський бестселлер має сумний обертон". Автором статті є Мілт Фройденгайм. Подаємо її зміст:

Варшава. Найжагучіший бестселлер у книгарнях — повість, написана жертвою макабричного, містерійного вбивства. Забитий чоловік був комуністичним редактором, а під час другої світової війни підпільником. Думають, що Ян Ґерґард мав зв'язки з кількома сітками розвідок. Він був знаним, як чільний член польської комуністичної партії.

Його остання книжка, одна з тузеня повістей та історичних праць, називається „Автопамфлет", що може й не може бути автобіографією, була опублікована через три місяці після того, як його вбито 20-го серпня.

Член Політбюра Стефан Ольшовський розповів про убивство на урядовій телевізійній програмі „Плятформа громадян". Він сказав, що досліди поліції під наглядом Міністерства Внутрішніх Справ виявили, що Ґерґард був убитий залізякою, проколений ножем і задушений. Це сталося в білий день у його варшавському помешканні. „Цей випадок не має прецеденту в 27-літній історії повоєнної Польщі, — сказав Ольшовський, — і глибоко інтересує мене та багато інших людей, що особисто знали Яна Ґерґарда".

Один варшавський письменник, що знав Ґерґарда, заявив, що є припущення, нібито убивство було політично інспіроване. „Він був замішаний у багатьох розвідчих конфронтаціях", — додав цей письменник.

„Ґерґард був дуже нервовою і обережною людиною. Він вимагав від своїх приятелів, щоб спеціяльним способом стукали до дверей його бюра чи помешкання. Це було його давньою звичкою", — сказав його приятель.

Другий приятель Ґерґарда сказав, що він не може повірити в те, що убивство мало політичний характер, але свого виясненя не подав.

Цей випадок був описаний у партійній газеті „Трибуна Люду", але в тому звідомленні бракувало точних інформацій. Поголоски пояснюють убивство різними кримінальними причинами, від сексуальних до наркотичних та нелеґальних грошових операцій.

Газета, публікована польською мовою в Тель Авіві, в Ізраїлі, „Кур'єр Новін" заявила, що Ґерґард мав з совєтською секретною поліцією зв'язки, які датуються ще від часу його студій в Московській Військовій Академії.

Ще молодою людиною Ґерґарда зловили німці, проти яких він боровся під час другої світової війни. Він утік до Франції, там його знов схопили, але він знову втік і воював у польській військовій частині, що належала до французького підпілля.

По війні Ґерґард повернувся до Польщі і там командував полком, що поборював український спротив. Він був свідком смертельної засідки на польського генерала Кароля Сверчевського, авто якого українці пустили в повітря.

З походження Ґерґард жид, але він був близьким до Мєчислава Мочара, колишнього міністра внутрішніх справ, спричинця „чистки" жидів у Польщі в 1968-1969 роках.

„Знайти виконавців цього злочину — справа великої ваги!" — сказав член Політбюра Ольшовський.

Чи можна назвати визначним письменником того, хто сіяв ненависть до нації, яка ніколи в історії не заподіяла кривди Польщі? В „Лунах на Бєщадах" Ґерґард висміває усе, що українське, а тих, що боролися за визволення України, н а з и в а в „бандитами". Вся та книжка — це сіяння ненависти до 50-мільйонового народу. Яка шкода, що поляки так сліпо приймають цю ненависть. Уже в 1964 р. книжка „Луни на Бєщадах" була надрукована за д е р жавний кошт п'ятим накладом.

Сумно стає, що ця книжка є бестселлером в нинішній Польщі, яка ще так недавно перейшла через дуже тяжку пробу, але не зробила з того належного висновку.

Читаємо в пресі нарікання на поширювання порнографічної літератури, однак порнографія не приносить стільки шкоди, як література, що підбурює один народ проти другого.

Ґерґард не мав чистої совісти. Він боявся власних діл, і ненависть, яку сіяв, затруювала його життя. Нинішня Польща захоплюється навіть здеґенерованими сенкевічами.

ВЕЛИКІ ПРОБЛЕМИ МАЛОЇ ДРУЖИНИ

Передумовою к о ж н ого життя є організація. Навіть „мертвий" камінь, якому „призначено лежати", писав Євген Плужник, не був би каменем і не мав би форми каменю, коли б він внутрішньо не рухався, не був складений з мільярдів зорганізованих частинок. Без організації — немає спільноти. І найбільш примітивні племена папуасів мають надзвичайну організацію, витворену з допомогою вікового досвіду.

Немає ніякого досвіду в створеній у 1970 році малій, але важливій клітинці зорганізованого українського життя в Америці — в Дружині Культурників Спілки Української Молоді Америки, яка прийняла назву „Шестидесятники ім. Василя Симоненка". Назва відповідальна: це ж Василь Симоненко, Ліна Костенко, Опанас Заливаха, Вячеслав Чорновіл, врешті — великий, Нескорений Валентин Мороз! Дружину Культурників „Шестидесятники" створили старші члени СУМА — студентська молодь, яка бажає вивчати українську культуру і далі працювати в цій ділянці. Вони дістали першоякісного дорадника, відомого автора і культурного діяча Євгена Курила. Вони уклали статут свого гуртка, зібрали групу охочих с п і в працювати, відбули впродовж першого року Велику Раду Дружинників-Культурників СУМА, в двох сесіях: у серпні на Оселі в Еленвіллі і в жовтні — в Боффало. Дружину „Шестидесятників" очолює студент Гантер коледжу в Ню Йорку Володимир Курило, його першим заступником є студентка Мирося Мудрак. Дружина випускає друкований фотоспособом бюлетень під назвою „Шестидесятник", якого вийшло вже 5 чисел, останнє з грудня 1971 року.

Здавалося б, що справді „молодь розгортає крила".

Вона й дійсно розгортає. Але була б надзвичайно велика шкода для всієї громади, коли б ті молоді крила зробили розмах для лету — і завмерли.

Ось причини:

Для друку бюлетеню „Шестидесятники" потрібні фонди, хоч і які скромні. Покищо їх покриває.. студент Володимир Курило. На Зустрічі Дружинників, що відбулася на Оселі біля Еленвіллу, управа Оселі поставилась до Дружинників байдуже, не виділила приміщень, за кімнату рахувала по 16 долярів (від студентів!). Там же не вдалося поставити підготовану „Шестидесятниками" виставу „На полі крови" Лесі Українки — через відсутність навіть мікрофонів, і кілька членів Дружини вийшли з неї, напрацювавшись надаремно над ролями.

Дружину „Шестидесятників" не прийняли до Союзу Українських Студентських Товариств Америки, СУСТА, як „ідеологічну організацію", про що в бюлетені „Шестидесятник" ч. 5 сказано: „Чи вільно нам погодитися з резолюцією СУСТА, яка виключає від участи ідеологічні і політичні студентські угруповання? Ні, рішуче ні!.. Закликаємо до демонстрацій і протестів в обороні політичних в'язнів в СССР, а рівночасно виступаємо проти ідеологічних чи політичних студентських угруповань"...

Врешті, сказано в тім же бюлетені: „Властиво, досі ніхто для Д р у ж и ни Культурників нічого не зробив і нічим не причинився для її організації, крім побратима Влодка Курила і дорадника Дружини". Щоб хоч якось вийти з зачарованого кола, зокрема фінансового, студенти вирішили вплачувати по 25 долярів річно до каси Дружини Культурників. А що ж із запляннованим в и д а ванням пропаґандивних карток і коверт задля пропаґування в ЗСА української культури та в обороні переслідуваних в Україні? Що з підготовою до видання платівки з творами Лесі Українки, заплянованої „Шестидесятниками" на відзначення ювілейного року великої поетки? І так далі...

Багато чого впирається у фонди, яких немає. Частина праці молодих українців-культурників „з а м орожується" неувагою чи й байдужістю старших, і навіть організацій. Немає великого дива, що з 52 бажаючих стати до праці в Дружині культурників значна частина студентів і студенток вже відпали хоч би тому, що не можуть до своєї праці доплачувати студентського доляра.

А тим часом група найбільш завзятих „Шестидесятників" далі провадить працю — самотужки. Так, студенти Л. Лозинська, Н. Курило, А. Легета, О. Миськів регулярно читають газети „Шлях Перемоги", „Свободу", „Гомін України", „Народну Волю", „Українське Народне Слово" і витинають звідти інформації про українську культуру тут і в Україні та про боротьбу за збереження й розвиток української культури. Вони ж та кілька інших членів слідкують за американською пресою в цій ділянці. Назбирується важливий архів. Управа Дружинників - культурників запланувала переговорити з Пластом та іншими молодечими організаціями і спільно влаштувати осередкові, окружні, а потім і Крайовий Конкурс мистецького слова. Студенти-шестидесятники г о т уються до запланованих панелів, мистецьких вечорів при коледжах, до зустрічей з громадянством. Понад 350 листів вийшли з Управи „Шестидесятників", що свідчить про її намагання діяти, утримувати зв'язки з Осередками Праці в Чикаґо, Дітройті й інших містах.

Здається, що Дружині Культурників „Шестидесятники" повинна б приділити більше уваги не тільки Головна Управа СУМА, а й УККА, і АДУК та інші інституції, щоб молодечі крила не опали безсило перед першим далеким летом.

Здається також, що подібні проблеми існують і в інших малих клітинках в середовищах наших молодечих організацій, у тому числі й студентських. Як кажуть у церкві: „Будьмо уважні" до молитов, так тут також варто це ж саме сказати: „Будьмо уважні до нашої молоді", себто — будьмо уважні до нашого „завтра".

Леонід Полтава

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ:

У СПРАВІ НДТУТ

У „Свободі" з дня 10-го листопада 1971 року в статті „НТШ приготовляється до свого 100-річчя" сказано, що „Термінологічна Комісія НТШ, існуюча при Філологічній Секції, і окремий Термінологічний Центр, створений для тіснішої співпраці у ділянці термінології з УВАН та з деякими професійними організаціями, не мають нічого спільного з недавно створеним т. зв. Дослідним Інститутом мови під фактичним керівництвом інженера К. Церкевича".

До цього слід додати таке пояснення і уточнення фактів:

1. „Дослідний Інститут мови" не існує, і тому не є під моїм „фактичним керівництвом".

2. Натомість є „Науково-Дослідче Товариство Української Термінології", в скороченні НДТУТ (колишній „Інститут Української Наукової Мови", в скороченні ІУНМ), що працює під моїм керівництвом. Його заснували колишні члени „Секції для приготування термінологічних словників" при Н. И. Відділі Т-ва Українських Інженерів Америки 7-го жовтня 1970 р.

3. Приступаючи до праці під назвою „Інституту Української Наукової Мови", основоположники його одночасно постановили приєднатися до НТШ, як юридичний член, щоб спільно, в рамках НТШ, продовжувати дальшу працю складання англо - українських термінологічних словників.

4. Коли ж Управа ІУНМ довідалася від НТШ, що НТШ може полагодити питання спільної праці аж через 4-6 місяців, тоді, щоб не припиняти праці і тратити часу на чекання, „ІУНМ" прийняв назву „Науково-Дослідче Товариство Української Термінології", виробив свій власний статут і згідно з ним продовжує самостійно розпочату працю, поки не дістане відповіді від НТШ.

5. Якщо НДТУТ дістане відмовну відповідь, тоді НДТУТ залишиться окремою самостійною установою з метою студій української термінології й складання англо - українських термінологічних словників.

Кость Церкевич
голова Науково - Дослідчого Товариства Української Термінології
Ню Йорк

З НАШИХ БУДНІВ

ПОСЛУХАЙТЕ, ДІТИ!

Якось доволі вчасно цього року, бо ще до Свята Подяки, відвідав мене, перебраний за листоношу, св. Миколай, та й приніс два культурні подарунки: 4-те число ілюстрованого журналу „Терем", присвячене доброму моєму другові, Б. Нижанківському, знаменитому „Бабасеві" з дітройтського „Лиса Микити", і довгограйну платівку „Послухайте, діти", видану коштом і накладом активного, 82-го Відділу СУА з Бронксу, Н.И., під головством п-ні Іванки Клим.

Якщо з першим дарунком, 4-им числом „Терему", не було в мене жадної, так би мовити, проблеми, просто — сів і з приємністю прочитав, то з подарованою мені платівкою виникла заковика.. Справа, бачите, в тому, що мої добрі приятелі з музикальної і співацької бранжі обдаровують мене, спасибі їм, час від часу, своїми платівками, та, на жаль, не знайшовся досі між ними хтось догадливий, щоб до платівки додав ще малий „залучник" — патефончика, котрого в мене немає на господарстві...

Це, звичайна річ, сказано півжартом і без претенсій до шановних пань з 82-го Відділу СУА, щоб вони посилали до мене ще одного св. Миколая — з патефоном. І так вони, бідолашні, тяжко викоштувалися і гіренько намозолились, поки ця їхня платівочка, оздоблена маркою ОПЛДМ, побачила світло денне. П-ні Галя Мирошниченко з дітей власного музичного садочка прекрасно підготовила унікальний, 10-членний ансамбль юних співаків, музик і декляматорів. Наші дитячі письменниці, Діма і Леся Храплива, дружньо спряглися і створили оригінальний монтаж програми, самі теж начитували вірші й оповідання-казочка, свої та інших авторів. Фортепіяновий супровід „спочиває", як то кажуть, у досвідчених пальцях п-ні Нусі Чапельської, з мистецького боку гарно оформила платівку Ніна Мудрик - Мриц, а на бідну голову п-ні Іванки Клим лягла тяжким каменем „третя сторінка" — організаційно-фінансова.

Коли ж ви думаєте, що всю заслугу в появі платівки „Послухайте, діти", — котру і дорослому народові послухати не завадить, — треба приписати виключно жіноцтву, то це не так: і мужчинам належиться за це побожне діло деякий кредит! І так, у казочці Діми „Кіт-Мурлика" ролю Ведмедя безконкуренційно і з великим відчуттям виконав знаний колись революційний діяч і член підпілля, п. Ярослав Клим. Ще більше заслуг для цієї справи поклав колишній голова ОУМА, мистець Любомир Кузьма, в цивільному житті — чоловік Галі Мирошниченко. Це він узяв на себе небезпечну ролю так званого „бодіґарда": коли пані верталися пізно вночі з записувальних сеансів із далекого Стетен Айленду, він, маляр Кузьма, ждав на них на Другій евню, з бойовим виглядом тримаючи руку в кишені на ручці... ножа-колодачика! Тихомирна, лагідної вдачі людина, що нікчемного хробачка не розтоптала б, маестро Кузьма мусів чинити над собою таке насильство — грати ролю оборонця жіноцтва в ім'я росту і процвітання рідного, звукозаписного, мистецтва. При цьому, кажуть, він найбільше потерпав, щоб поліція не арештувала його самого за незаконне посідання зброї...

І к е р

Панас Феденко

МИНУЛО ПІВСТОЛІТТЯ

ЗИМОВИЙ ПОХІД АРМІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ 1919-1920 РР.

(16)

Бувши в кінці жовтня 1919 р. в Камінці, Пляттен привіз від російського уряду умови порозуміння з урядом УНР. Москва була готова навіть очистити частину української території, зайнятої червоною армією для Армії УНР. В цій справі була вислана до большевицького фронту на півночі України делеґація, з участю державного інспектора Олександра Красовського.

Ситуація різко змінилася після капітуляції УГА перед командою білої армії „Півдня Росії" 6 листопада 1919 р. і наслідком успіхів червоної армії у війні проти Денікіна. Тепер у Москві мали надію знов захопити українську територію, тому большевикам не були потрібні переговори з урядом УНР, хоч без надій на успіх, послали до большевиків ще одну делеґацію з району Любара, а з Літина поїхала й третя Делеґація — Веремієнко та Петрик - після договору про об'єднання Армії УНР з УГА, що був підписаний 24 грудня 1919 р. в Вінниці.

Спроби спинити наступ російської червоної армії на Україну переговорами були безнадійні, але це робилося для остаточного вияснення ситуації. В грудні 1919 р. був уже створений „Ревком" радянської України, з участю Володимира Затонського і Григорія Петровського, але „уряд совєтської України" на чолі з Раковським ще не був відновлений. Москва, мабуть, вичікувала, як розвинуться події в Україні.

Веремієнко і Петрик доїхали на північ до частин червоної армії десь у районі Козятина і мали розмови з „червоними командирами". Про спинення походу большевицьких частин в Україну не могло бути ніякої дискусії: „Добре, що нас випустили живих", — казав Веремієнко.

Після того Петрик поїхав до Начальної Команди УГА, а Веремієнко рушив доганяти Армію УНР, що була в поході на південний схід. В дорозі він натрапив на кінний полк Армії УНР і шукав зв'язку з головною командою. Таким чином виявилося, що ми з Никоновим мали те саме завдання, що Веремієнко.

У штабі кінного полку я зробив копії з листів від командирів армії Денікіна до Головної Команди Армії УНР на початку січня 1920 року. Це документи великої ваги, бо вони свідчать про політичну орієнтацію і настрої українських народних мас у той бурхливий час, коли рішалася доля України і цілого сходу Европи.

Перший документ — це лист полковника Попова до Головної Команди Армії УНР, датований 7 січня 1920 р. Подаю його в російському оригіналі, що був написаний дореволюційним правописом:

„Начальник Ольгопольскаго отряда Добрарміи. 7 января 1920 г. № 0341, ст. Голта. Господин Командир! Согласно приказанія моего начальства, прошу Вас не отказать отвѣтить на слѣдующіе вопросы: 1. Согласно ли украинское командованіе вступить в переговоры с командованіем Юга Россіи, возглавляемым генералом Деникиным, о прекращеніи между этими арміями враждебных дѣйствій для совмѣстной боевой работы с нашим общим врагом — коммунистами. 2. Мнѣ приказано передать просьбу, чтобы переговоры, в случаѣ благопріятнаго их исхода, и будущій союз наш не обусловливался пока никакими политическими обѣщаніями той или другой стороны, так как политика требует времени, а враг сейчас близок. 3. Если Вы на эти переговоры согласитесь, то будьте добры для ускоренія дѣла прислать кого-либо уполномоченнаго на переговоры на станцію Голованевск, Юзефполь или иную, какую Вам будет удобнѣе станцію. Какую станцію Вы выберете, благоволите сообщить, дабы я мог установить с Вами связь. Прошу принять увѣреніе в моем к Вам уваженіи. Полковник Попов".

(Переклад: „Начальник Ольгопільського відділу Добрармії. 7 січня 1920 р., ч. 0341, ст. Голта. Пане командире! Згідно з наказом мого начальства, прошу Вас не відмовитись відповісти на наступні питання: 1. Чи згідна українська команда ввійти в переговори з командою Півдня Росії, очоленої генералом Денікіним, про припинення між цими арміями ворожих дій для спільної акції проти нашого спільного ворога — комуністів. 2. Мені наказано передати прохання, щоб переговори, в разі їх сприятливого закінчення, і майбутній союз не були мотивовані тим часом ніякими політичними обітницями з тої або іншої сторони, бо політика вимагає часу ,а ворог тепер недалеко. 3. Якщо Ви погодитеся на ці переговори, то будьте добрі, для приспішення справи, прислати якогонебудь уповноваженого для переговорів на стацію Голованівську, Юзефпіль або на іншу, Вам вигіднішу, стацію. Котру стацію Ви виберете, будь ласка, дайте знати, щоб я міг нав'язати сполучення з Вами. Прошу прийняти запевнення моєї до Вас пошани. Полковник Попов".)

Другий лист від полк. Попова був писаний українською мовою:

„Пане Отамане! Додаючи до цього офіціяльний до Вас лист, надіюсь, що те, що мало було статись ще в Києві, але волею судьби, а головно завдяки хижацьким вчинкам людської натури, не вийшло, буде мати місце зараз. Не будемо згадувати старе, не будемо розбиратися, хто винен, хто ні, бо це буде діло історії. Далеко краще, хоч і пізно, дійти до згоди. Чи не дивно, що як ті, так і другі б'ються з комуністами одночасно, але не можуть дійти до згоди між собою. У вас є те, чого бракує у нас, прихильність людности. У нас є те, чого бракує у Вас — військове знаряддя. Від нашої згоди ми тільки виграємо. Сам я вірю в те, що коли б ми раніше йшли в згоді, то Україна не бідувала б зараз від комуністів, а Добрармія у Москві прикінчила б комуністичну гідру. З пошаною полковник Попов".

Ці листи полк. Попов передав через одного місцевого вчителя-українця. До нього Попов написав такий лист, з датою 8 січня 1920 р.:

„В случаѣ моего отступленія из Голты (на войнѣ все возможно), записка с моим новым адресом будет доставлена Вам на квартиру. В случаѣ моего наступленія на сѣвер, завѣряю Вас честным словом, что это наступленіе будет направлено не против Петлюровцев, а лишь для поддержки войск Добрарміи, находящихся в районѣ Адабаш - Елизаветград. Полковник Попов".

(Далі буде)

УККА ВЕДЕ ІНТЕНСИВНУ ЗБІРКОВУ КАМПАНІЮ ЗА ЗБІЛЬШЕННЯ НАРОДНОГО ФОНДУ ДО $100,000 ДО КІНЦЯ РОКУ; ПОТРІБНО БУЛО $48,000; ЩЕ ПОТРІБНО $30,000.

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНС СХВАЛИВ ДИВІДЕНДУ, ПЕНСІЙНИЙ ПЛЯН

(Закінчення зі стор. 1-ої)

вий склад цього відділу та висловився з признанням про його службовиків, які докладають всіх старань, щоб виконувати всі пильні праці на час і якнайкраще.

Звіти заступників

Заступник головного предсідника проф. Іван Телюк, заступник головного предсідника на Канаду сенатор Павло Юзик та заступниця головного предсідника пані Марія Душник звітували коротко про свою організаційну та репрезентаційну активність поза Головною Канцелярією.

Проф. Іван Телюк звітував про свою участь в осінній організаційній кампанії, що включала відвідини чотирьох Округ (Сиракюзи, Вунсакет, Ню Гейвен та Нюарк), свою репрезентацію на з'їздах, адвигах і подібних імпрезах, висловлюючи при цьому ряд порад і рекомендацій для скріплення та поширення багатобічної союзової активности в терені.

Сенатор Павло Юзик подав загальну характеристику організаційного розвитку і стану УНСоюзу в Канаді і звітував про свою участь в організаційній і репрезентаційній активності, що включала постійні зв'язки з іншими головними урядовцями в Канаді та секретарями і урядовцями поодиноких Відділів, вказуючи рівночасно на нові можливості розвитку УНСоюзу по той бік ріки св. Лаврентія. Сенатор Юзик зокрема рекомендував піти назустріч загальним побажанням союзовців в Канаді та подбати за відповідне власне приміщення для Канадійської Канцелярії УНС.

Пані Марія Душник крім активної участи в організаційній кампанії та ряду репрезентаційних виступів, багато часу й уваги присвятила справі побудови пам'ятника Лесі Українці на Союзівці, чим займається очолюваний нею Жіночий Комітет УНСоюзу. Свій звіт п-і Душник закінчила рядом побажань і рекомендацій для розвитку УНСоюзу в наступному 1972-му році.

Загальний стан УНСоюзу

Загальну характеристику розвитку і стану УНСоюзу за одинадцять місяців цього року в усіх ділянках його активности дав головний предсідник Иосип Лисогір. Користуючись цифрами і фактами, головний предсідник ствердив, що цей рік навряд чи можна буде зарахувати до найкращих в розвитку УНСоюзу. Інвестиції майна приносять задовільні прибутки і майно збільшується, але рівночасно збільшуються і видатки. Організаційні здобутки тепер зуживається головно на покриття втрат, що їх має УНСоюз в членах внаслідок смертности, дозрівання грамот, суспенд і подібне. Видатки і прибутки видавництва та Союзівки з деякими відхиленнями вдержуються на минулорічному поземі. Звітодавець вважає, що працю і розвиток та успіхи УНСоюзу можна піднести до нових висот, якщо в тій праці, замість рутини, будуть нові ідеї й нові методи та більше нової ініціятиви й енергії. Загальною характеристикою своїх спостережень під час Архиєпископського Синоду УКЦеркви в Римі та врочистостей відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові в Буенос Айресі, в яких він брав участь, і рядом рекомендацій для дальшої праці і розвитку УНСоюзу закінчив свій звіт п. И. Лисогір.

Схвалено пенсійний плян

Між рядом запропонованих головним предсідником Иосипом Лисогором справ був також пенсійний плян для всіх працівників Головної Канцелярії і Видавництва УНСоюзу, що зобов'язує від 1-го січня 1971-го року. Плян схвалено.

Культурно-видавничі справи

Про культурно - видавничі справи УНСоюзу звітував коротко ред. А. Драґан, ствердивши виконання дотеперішніх видавничих плянів та рекомендуючи дальші. Альманах УНСоюзу, що закінчує, звичайно, річні видавничі пляни, вже надрукований і в наступному тижні буде висланий всім передплатникам „Свободи". В січні появиться друком нова велика літературознавча праця д-ра Луки Луцева про Василя Стефаника, а в березні наступного року повинна б вже появитися друком книжка про д-ра Луку Мишугу. До більших і вже хронічних редакційних труднощів належать постійні залеглості в публікації призначених до друку матеріялів. Цю проблему можна розв'язати тільки збільшенням об'єму „Свободи", що звітодавець і рекомендував.

Будова хмаросягу

Багато уваги під час нарад Головного Екзекутивного Комітету УНС віддано справі будови 15-поверхового хмаросягу для нових приміщень Головної Канцелярії УНСоюзу та його видавництва. У цій частині нарад взяли участь архітекти інж Юліян Ястремський й інж. Аполінарій Осадца. Будова хмаросягу знову дещо припізнилася з уваги на непередбачені труднощі в покладенні фундаментів на скалистому терені. Покладення фундаментів тепер уже закінчується і вже конкретно почалася підготова до будови стін.

Закінчення нарад

Наради Екзекутивного Комітету УННСоюзу закінчено пізно ввечері. В полудневих годинах усі члени Екзекутиви, як і частина працівників Головної Канцелярії та Видавництва, взяли участь в церемонії викопання першої лопати землі під 23-поверховий мешканевий хмаросяг, що його починається будувати в безпосередньому сусідстві нової будівлі УНСоюзу під вільним від будь-яких фінансових зобов'язань співспонсорством УНС та порториканської етнічної групи.

Югославська поліція заарештувала понад 170 хорватів

Загреб. — Чотири дні й ночі тривали часто дуже бурхливі демонстрації хорватів, переважно студентської молоді, у головному місті однієї з „республік" Югославії Загребі — столиці Хорватії. Лише 16-го грудня на вулицях Загребу наступив деякий спокій після того, як спеціяльна поліція для здушення заколотів заарештувала понад 170 хорватів, здебільшого студентів. Демонстранти протестували проти звільнення з посад і переслідування югославським федеральним урядом кількох хорватських діячів - партійців. Однак, це була тільки одна з причин заворушень, бо насправді вся Хорватія з її населенням в 4 мільйони 300 тисяч душ невдоволена ззверхницькою політикою сербів внутрі Югославії. Націоналістичні почуття спалахнули в Хорватії ще й тому, що ту „республіку" дискримінує федеральний уряд і серби в економічному відношенні.

Президент Югославії Иозиф Броз Тіто на початку грудня критикував у одній з промов хорватських студентів, які демонстрували в кількости понад 30 000 осіб проти обмеження різних економічних прав у Хорватії, в тому й права обміну валютою з закордоном. Тіто в своїй промові закликав боротись проти проявів „націоналізму і шовінізму" серед хорватів і сказав, що членів партії, які мають націоналістичні думки, треба викидати з лав партії. 79-річний Тіто критикував хорватських партійних шефів, що вони втратили контролю в Хорватії. Загребські студенти домагаються створення окремої Хорватської держави, а частина вимагає бодай окремого місця для Хорватії в членстві в Організації Об'єднаних Націй. Хорвати вимагають референдуму в національному питанні.

ФІЛЬМОВИЙ ФЕСТИВАЛЬ

Українська Студентська Громада в Ню Йорку організує вечір фільмів в суботу 18-го грудня, 1971 року. Вечір почнеться о 8-ій год. веч. в нижній залі Народного Дому при 140-142 Схід 2-га евеню. В програмі запляновано показ фільму Славка Новицького „Sheep & wood". Цей фільм висвітлює творчість Я. Гніздовського при роблені деревориту. Інші фільми в програмі будуть про працю українськох студентів. Громада щиро запрошує всіх студентів на цей вечір.

Для вшанування Пам'яті Матері наших Приятелів
бл. п. Наталії з Михайлових Лапичак
складаємо 100.00 долярів
на Фонд Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті.
УЛЯНА і ВОЛОДИМИР ДЯЧУКИ

Ділимося сумною вісткою з нашим Членством, Українським Громадянством, а зокрема Громадою Трентону й околиці, що ненадійно і передчасно відійшов у Вічність на 73-му році життя, визначний українець, громадянин, соборник

бл. п. інженер

ЯКІВ СТРУК

уродженець та визначний культурно-освітній керівний діяч Дніпропетровська, член основоположник Українського Народного Дому в Трентоні, довголітній член Управи УНДому, голова Контрольної Комісії, а останньо заступник голови Українського Народного Дому в Трентоні.

ЗАУПОКІЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ в п'ятницю, 17-го грудня 1971 р. в год. 6:30 веч. в похоронному заведенні М. Кошика, 990 So. Broad St., в Трентоні, Н. Дж.

ПОХОРОНИ в суботу, 18-го грудня 1971 р. в год. 9-ій ранку з Української Православної Церкви св. Юрія Переможця при 331 Center St., в Трентоні, на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Закликаємо Членство Українського Народного Дому в Трентоні та все Українське Громадянство взяти численну участь в похоронних обрядах Покійного.

Висловлюємо наш жаль та глибоке співчуття Дітям, Внукам та Родині Покійного.

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ в ТРЕНТОНІ, Н. Дж.

Ділимося сумною новиною з Приятелями і Знайомими, що у понеділок, дня 13-го грудня 1971 р. заснув Вічним Сном на 72-му році життя наш Найдорожчий та Незабутній БАТЬКО, ДІДУСЬ та БРАТ

бл. п.
ЯКІВ СТРУК

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 17-го грудня 1971 р. о год. 6:30 вечора у похоронному заведенні М. Кошека, Трентон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, дня 18-го грудня 1971 року о год. 9-ій ранку з української Православної Церкви св. Юрія Переможця в Трентоні, Н. Дж., а відтак на Український Православний Цвинтар св. Андрія у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

ОЛЕКСАНДЕР — син з дружиною ВІРОЮ
ГАЛИНА СТЕЦІВ з чоловіком БОГДАНОМ
МИРОСЛАВА, ОЛЕКСАНДЕР, ОЛЕНА та ОЛЕГ — внуки
АНАСТАЗІЯ — сестра в Україні

Наша Дорога МАМА

Пані-Матка МАРІЯ ГАЮК

спочила в Господі на 86-му році життя, дня 21-го листопада 1971 р. в м. Крем'янці на Волині.

Залишила в горі немічного мужа о. Йоакима.

Нехай Милосердний Господь, за всі її страждання в нашу лиховісну добу, упокоїть Її Душу в оселях праведних!

о. СЕМЕН ГАЮК з дружиною ОЛЕКСАНДРОЮ

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що дня 5-го грудня 1971 року у Львові, відійшов у Вічність на 81-му році життя

сл. п. інженер

МИХАЙЛО КОЛТУНЮК

сотник артилерії УГА.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

РОДИНА

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого БАТЬКА, БРАТА, СТРИЙКА і ДІДУНЯ

сл. п.
МИХАЙЛА КРАМАРЧУКА

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖЕННЯ З ПАНАХИДОЮ

в Церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ, в СУБОТУ, 18-го ГРУДНЯ 1971 р. о год. 8-ій рано;
в Церкві ЧЕСНОГО ХРЕСТА в АСТОРІЇ в П'ЯТНИЦЮ, 17-го ГРУДНЯ 1971 р. о год. 8:30 рано;
в Церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в НЮАРКУ, Н. Дж., в НЕДІЛЮ, 19-го ГРУДНЯ 1971 р. о год. 6:45 рано.

Рідних, Приятелів, Знайомих про участь і молитви просить

РОДИНА

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ НАШОЇ НАЙДОРОЖЧОЇ МАМИ

бл. п.
НАТАЛІЯ з Михайлових ЛАПИЧАК

ТА

В СІМНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ НАШОГО НАЙДОРОЖЧОГО БАТЬКА

бл. п.
о. декана ВІКТОРА ЛАПИЧАКА

БУДУТЬ ВІДПРАВЛЕНІ

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА ТА ПАНАХИДА

У ВІВТОРОК, 21-го ГРУДНЯ 1971 РОКУ В ГОДИНІ 7:30 ВЕЧ.
В ЦЕРКВІ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В НЮАРКУ, Н. ДЖ.

В безмежному горі:

РОМАН і ІРИНА — син з дружиною
АДРІЯН і ЛЮБА — син з дружиною
ВІКТОР і ХРИСТИНА — внуки
ЄВГЕНІЯ НАКОНЕЧНА — сестра з Родиною в Україні
МАРІЯ МИХАЙЛІВ — сестра з Родиною в Україні
Д-р СВЯТОСЛАВ і ГІЛЬДАНА ЗЯТИКИ — сестрінок з дружиною
Ближча та дальша Родина в Україні, Австралії і ЗСА

Крім зложених вінків синівської любови, пошани і пам'яті на свіжій могилі у городі Львові Найближчої і Найдорожчої нам Мами Наталії, пожертву в сумі $100.00 на Фонд „Церква в Потребі", складають — СИНИ.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

св. п.
МИХАЙЛА БАЧИНСЬКОГО

буде відправлена

29-го грудня 1971 р. о год. 8-ій рано
в церкві Святої Трійці на Союзівці
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

Про молитви просять
дружина ОЛЬГА БАЧИНСЬКА з Родиною

Замість квітів на могилу
бл.п. ОЛЕНИ МЕТЕЛЬСЬКОЇ
на Сиротинець СС. Василіянок у Філядельфії, Па.
зложили 20.00 долярів
Ольга і Роман ГАСЦЬКІ

СОЮЗОВІ ДІЯЧІ: СЕКРЕТАРІ, ОРГАНІЗАТОРИ, УРЯДОВЦІ І КОНВЕНЦІЙНІ ДЕЛЕГАТИ! ВІД ВАС ЗАЛЕЖИТЬ ДАЛЬШИЙ РІСТ І ВСЕБІЧНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ Й ВСІЄЇ НАШОЇ ОРГАНІЗОВАНОЇ ГРОМАДИ. ПОДБАЙТЕ ЩЕ В ЦІМ РОЦІ, ЩОБ У ВАШІЙ ГРОМАДІ НЕ БУЛО НІ ОДНОГО УКРАЇНЦЯ БЕЗ ДОСТАТНЬОГО ЖИТТЬОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ!

Філядельфійська Округа УНС змагається

(Закінчення зі стор. 1-ої)

доха, підмітив мету нарад: здобуття першенство Філядельфії в цьогорічному змаганні. Про загальний стан цьогорічної кампанії та про вагу постійного росту не лише майна, але й то передовсім членства УНС, доповідав д-р Я. Падох, а про місцеві проблеми говорив голова С. Гавриш. Приявні контролери УНС проф. д-р Богдан Гнатюк і д-р Іван Скальчук узяли живу участь в дискусії й підмітили велике значення не лише для УНС, але й для всієї нашої громади, постійного росту членства УНС, а зокрема провідної філядельфійської Округи. Оба головні контролери склали заяву, що до кінця року доповнять число нових членів, яких вони досі зорганізували, до десять.

Голова Округи Степан Гавриш заявив, що Округа подбає про здобуття цього року щонайменше чотириста членів. На заклик головного контролера д-ра І. Скальчука приявні секретарі і організатори зголосили число членів, яке вони зобов'язуються придбати до кінця року і на залі склали Я. Падохові додаткові членські заяви. Крім обох контролерів, склали відповідні заяви, інж. І. Скіра, В. Грицишин, інж. М. Нич, П. Тарнавський, Анна Хомин, Л. Кінгницький, Карбівник, С. Лупацій, М. Сэник, А. Кушнір, Ф. Петрик, Л. Івашина, п. Даньківський і ін. Після цих зголошень С. Гавриш, підрахувавши число задеклярованих членів, із вдоволенням ствердив, що воно значно переступило 400 членів й тому він вірить в перемогу Філядельфійської Округи і в цім черговім році, зокрема ще й тому, що колишній головний радний й многократний індивідуальний першун УНС Іван Оденжинський, склав заяву, що до кінця року придбає ще десять нових членів. Члени Округи склали досі заяви 19 членів.

В століття з дня народження Стефаника

Ню Гейвен (МЯ). — Українська Рідна Школа ім. Митрополита Андрея Шептицького в Ню Гейвені вшанувала свого Патрона Святковим Концертом. Літературну його частину присвячено столітті з дня народження Василя Стефаника. Академію відкрив д-р Михайло Снігурович. Хор шкільних дітей відспівав 4 пісні: „Хорал", (муз. З. Лисько), „Ходили ми", „Вечір" і „Маємо школу" (сл. Л. Храплива). Пісні були переплетені двома деклямаціями: Володимир Карнаух продеклямував „Київ", (Р. Завадович) і Богдан Катречко— „Рідний край" (Г. Чупринка). На закінчення першої частини були вільноручні вправи до мелодій: „Заграй ми цигане" і „Човен хитається", які грала на фортепіяні Люба Гіна, абсольвентка УРШ, тепер студентка Албертус Магнус Коледж.

В другій — літературній— частині вечора доповідь на тему „Життя і творчість Василя Стефаника" виголосила Рома Гіна Тібідо, абсольвентка УРШ і абсольвентка Юніверситі оф Коннектикат. Слідував монтаж із творів і листів В. Стефаника п. н. „Стефаник мистець і людина". Коментатором і заповідачем був Михайло Снігурович, мол., абсольвент УРШ, тепер студент Савдерн Коннектикат Стейт Коледж, а читали: Валентина Слюсаренко, абсольвентка УРШ, тепер студентка Савдерн Коннектикат Стейт Коледж і учні УРШ: Оля Даньківська, Оксана Мандич, Людмила Слюсаренко, Іван Заковоротний, мол., Павло Пащенко, Тарас Романюк, Іван Ширай і Мирон Мандич. У мистецькому читанні уривків новель В. Стефаника брали участь: Люба Гіна — новеля „Марія" та Ігор Лукомський учень УРШ — новеля „Сини".

Святковий вечір закінчено піснею-молитвою „Боже вислухай благання".

Зустріч ректора УВУ з громадянами у Клівленді

В середу 24-го листопада 1971 р. Ініціятивний Комітет Т-ва Прихильників УВУ влаштував зустріч громадян Клівленду з ректором Українського Вільного Університету у Мюнхені, проф. д-ром В. Яновим.

Зустріч відбулася в парафіяльній залі церкви св. Андрея у Пармі. Константин Мельник — голова Комітету у вступному слові коротко поінформував присутніх про університет і передав слово гостеві — проф. д-рові В. Янову. Згідно з пляном зустрічі ректор проф. д-р В. Янів прочитав доповідь на тему „Українська родина у творчості В. Симоненка". Як психолог, він глибоко проаналізував моральні вартості родини у творах В. Симоненка та вказав на ці психологічні і фізичнокровні зв'язки, на яких родина базує свою неоцінену вартість для нації. Свої висновки проф. Янів ілюстрував цитатами з поезії (віршів і прози) Василя Симонинка, (любов у родині, любов матері до дітей, дід у родині і т. п.) Після доповіді ректор УВУ проф. д-р В. Янів поінформував присутніх про наукову діяльність нашої незалежної святині науки — УВУ. На запити д-р Янів давав вичерпні інформації. Понад 60 осіб, переважно ці які високо цінять рідну науку, а також кількадндцять студентів взяли участь у цій зустрічі. На цілі УВУ зібрано у формі добровільних датків невеличку суму грошей, та вплинуло кільканадцять деклярацій. У дружній атмосфері, за чаєм і солодким відбулася гутірка аж до пізнього вечора. Відтак голова Т-ва подякував гостеві за доповідь, а шановним громадянам за участь у зустрічі і закрив вечір.

Ініціятивний Комітет плянує скликати установчі збори і оформити Т-во Прихильників УВУ. Завданням Комітету було б: а) тримати постійний зв'язок з нашим одиноким незалежним університетом та займатися збиранням фондів на його наукову діяльність, б) найдальше до травня 1972 р. влаштувати у Клівленді ювілейний бенкет для відзначення 50-річчя існування УВУ, і в) включитися в співпрацю з Ювілейним Комітетом Ню Иорку для видання Ювілейного збірника УВУ.

В часі посиленої русифікації в Україні і асиміляції українців поза Україною нам треба всіма силами підтримувати наші наукові центри, з яких на весь світ розходиться слово української правди.

О. Макогін

25-річчя подружжя Дмитра і Гелени Жупників

У суботу 23 жовтня ц. р. у Говст, Н. И. відбулося прийняття в залі Українсько-горожанського Клюбу, з приявністю біля сотні людей, з нагоди 25-річчя подружжя Дмитра і Гелени Жупників. Свято це влаштували їм члени Клюбу і члени 6-го Відділу і їхні діти. Односельчани союзовці і їхні діти привітали їх рясними оплесками — влаштувавши ювілятам радісну несподіванку.

Тостмайстер — секретар Відділу А. Вовк започаткував обід молитвою, привітав ювілятів і всіх приявних гостей, розказуючи про діяльність ювілятів на еміграції. Відспівавши ювілятам многаліттєвіє розпочато вечерю — приготовану приятельками ювілятки.

По приїзді з Німеччини до Америки ювілятам народилась донька і син. Ціла їхня родина належить до української католицької церкви в Йонкерсі, Н. И. і є членами 6-го Відділу УНСоюзу, а ювілят є предсідником цього ж Відділу впродовж 10-ти років.

Після привітів і побажань почалося традиційне краяння торта і обдарування ювілятів — подарунками.

Вкінці ювілейного свята, ювіляти дякували усім приявним — місцевим і з дальших околиць і своїм дітям за їхню участь, подарунки і за саму думку звеличання їхнього 25-річного подружнього життя ювілейним святкуванням.

Андрей Вовк
Секретар 6-го Відділу УНС

КЛК Ню Йорк відбув свої Загальні Збори

Дня 30-го листопада 1971 відбулися Загальні Збори Карпатського Лещетарського Клюбу Ню Йорк в Українському Інституті Америки.

КЛК існує в Ню Йорку від 1956 р., в котрім то році відновив свою діяльність у Америці. КЛК існував в Україні від 1920 років до початку другої світової війни. Під час німецької окупації Галичини Клюб відновив свою діяльність в роках 1941 до 1944, а відтак на еміграції у Мюнхені в роках 1946-1952. В Америці КЛК існує вже 15 літ, та незабаром буде обходити своє 50-ліття існування. КЛК — це одиноке спортове товариство, яке зберегло свою назву та спортову традицію ще з рідних земель.

У звітовому році діяльність клюбу охоплювала крім лещетарства ще теніс та плавання. У зимі відбувалися спільні виїзди членів до лещетарських осередків де відбувалися тренінги змагунів. КЛК взяв участь у міжкрайових лещетарських змаганнях УСЦАК-у здобуваючи 2-ге місце у точкуванні за мандрівну чашу.

У літі КЛК був господарем цілого ряду тенісових та плавацьких змагань. Кульмінаційною точкою були міжкрайові змагання УСЦАК на Союзівці у плаванні та тенісі. В загальному точкуванні змагуни КЛК зайняли 4-те місце у плаванні та перші місця у категоріях сеньйорів, чоловіків, жінок та юнаків у тенісі.

Клюб плекає теж товариське життя та відбув у звітовому році три товариські з'їзди - зустрічі на Союзівці та 4 спільні вечері в ресторанах на Мангаттені.

Загальні збори вибрали нову Управу Клюбу в складі: Роман Гавриляк — голова, Петро Шиприкевич — заступник голови, Лідія Фірчук — секретар, Дарія Загородна — касир, Андрій Навроцький і Ігор Восвідка — лещетарська ланка, Юрій Граб — ланка плавання, Мирон Магмет — ланка тенісу, Роман Граб — вільний член.

До Контрольної Комісії увійшли:

Богдан Рак, Христина Восвідка і Ярослав Рубель.

Загальні Збори висловили дотеперішньому голові клюбу Ярославові Рублеві признання за віддану працю та успішне ведення діяльности Клюбу за останніх 5 літ.

Нова Управа плянує продовжувати діяльність клюбу у традиційних ділянках спорту та бажає поширити діяльність Клюбу серед доросту та молоді.

Сват